

Pavouk

Mají osm nožiček a žijí snad v každém koutě. Jeden z našich pavouků - vodouch stříbřitý - přebývá dokonce i pod vodou! Živí se živí hmyzem, který se jim zachytí do jejich sítí. Ovšem někteří si potravu uloví skokem na kořist a pavučiny netkají. Pavučiny mají různé tvary, k těm nejkrásnějším patří určitě pavučiny křížáků.

Pohádka: O pavoučkovi Pokoutníčkovi

Bylo babí léto. Teplé dny pomalu ubývaly a na vrátka ťukal podzim. Venku zrovna přestávalo pršet a paprsky zapadajícího sluníčka malovaly na trávě barevné třípytky.

Malá Adélka ten večer nemohla usnout. Pořád musela přemýšlet nad tím, co asi dělá ten malý pavouček s křížkem na zádech, kterého pozorovala odpoledne na šípkovém keři u jejich domečku. Až pohádka skřítky z kouzelného polštářku Adélku uspala. Poslouchejte i vy, děti, tu pohádku! Tentokrát o pavoučkovi Pokoutníčkovi.

Tam na šípkovém keři bydlel pavouk křížák. Jmenoval se Pokoutníček. Byl jiný než všichni ostatní pavouci. Byl moc zvědavý. Zajímalo ho, proč je v noci tma a ve dne světlo. Proč mají mouchy šest nožiček a ne osm jako pavouci. A úplně nejvíce ho zajímalo, co je dál za jeho keřem. A tak si sbalil svůj cestovní kufřík, nazul si vycházkové boty a vydal se do světa najít odpovědi na všechny otázky. Sotva však spustil pavučinu dolů na zem, zachytil pavoučka do svých hustých chlupů pes Hafík, který tady zrovna honil sousedovic kočku. Kočka vběhla otevřenými dveřmi do domečku a pes Hafík za ní i s malým pavoučkem na zádech.

Většina pejsků kočky nemá ráda, a když už je nehoní, tak na ně alespoň štěká. Ani Hafík nebyl výjimka. Pronásledoval kočku z předsíně až do kuchyně, kde paní domácí zrovna vařila oběd. Přitom štěkal tak hlasitě, až probudil pana domácího, který si na malou chvíli zdřímnul vedle na gauči. Najednou pavouček vypadl z huňaté srsti pejska Hafíka přímo na zem pod stůl v kuchyni. Byl rád, že se dostal tak daleko a těšil se, že právě tady zažije to pravé dobrodružství. Rozhněvaného pana domácího pes s kočkou přinutili zvednout se z gauče.

„Kdo tu pustil toho psa? A co tu dělá ta kočka? Zase někdo nezavřel dveře! Ať už vás tu nevidím, darebáci jedni čtyřnozí!“ zanadával a vyhodil dveřmi nejprve psa a hned za

psem letěla i kočka. Vystrašený pavouček nevěděl, kam se schovat, a tak rychle zalezl pod kredenc. Chtěl prozkoumat neznámý svět. Byl velice překvapený, že někdo může být tak veliký a ještě přitom chodit po dvou nohách, když poprvé uviděl člověka. Po chvíli si dodal odvalu a vylezl ze skrýše. Rozhlížel se po kuchyni a přitom nechápavě kroutil hlavou. „To je divný domeček! Bez trávy a bez listí. Všechno je tu takové veliké a studené. Ani sluníčko tady nesvítí,“ říkal si potichu. „A ani mouchy tu nemají!“ poznal, když zíral hladově na strop.

Najednou zpozorněl, to když uviděl oheň, který hořel na sporáku. V hrnci se vařila polévka. Pavouček si myslel, že je to sluníčko. A tak se rozhodl, že se tam k tomu malému sluníčku podívá. Pomalu lezl vzhůru, už byl skoro u hrnce. Když vtom si ho všimla paní domácí, která se odjakživa pavouků velice moc bojí. Zrovna krájela cibuli. „Pomoc, pavouk! Chyťte ho!“ zakřičela nečekaně. Pavouček se polekal toho velkého hlučného tvora a dal se na útěk. Vypustil pavučinu a zhoupnul se po ní až zpět ke stolu. Paní domácí ho nechtěla nechat jen tak utéct, popadla smeták, co stál v koutě, a začala pavoučka honit. „Já tě dostanu, počkej, ty jeden pavouku!“ ječela a bouchala smetákem do stolu a pak zase do podlahy a zase do stěny, podle toho, kde pavouček zrovna běžel. Chudák Pokoutníček měl co dělat, aby jí pokaždé proklouznul. Už nestačil uhýbat smetáku, síla ho pomalu opouštěla.

Takové dobrodružství se mu ale ani trošku nelíbilo! „Že já jsem raději nezůstal doma!“ vyčítal si svoji nerozvážnost. Celý se třásl, když se bál o svůj život a přitom uhýbal před smetákem. Vtom se rozlítly dveře a do kuchyně opět vběhla kočka a hned za ní pes. Pavouček na nic nečekal a chopil se své nečekané příležitosti k úniku. „Teď, anebo nikdy!“ zapištěl a udělal největší skok svého pavoučího života. Povedlo se. Zachytil se Hafíkovy srsti a držel se ze všech sil sedmi nožkami. Tou osmou nožičkou totiž zamával rozhněvané paní domácí se smetákem v ruce.

„Na shledanou, tady mě už lidi nikdy nevidíte!“ zavolal k ní na rozloučenou. Pak se pan domácí rozmrzele zvednul ze svého gauče. Nejprve letěl z domu pes Hafík a hned za ním sousedovic kočka. Pak ještě uslyšel za svými zády bouchnout dveře. Pavouček vyskočil pejskovi ze hřbetu, jakmile uviděl svůj šípkový keř. „Děkuji ti, pejsku!“ zavolal na Hafíka, který jeho tichý hlásek už neslyšel, protože zmizel za kočkou někde v křoví. „Tady je můj domov, tady je mi nejlépe!“

Pokoutníček si sezul své vycházkové boty a cestovní kufr vrátil zpět do skříně. Od té doby ho dálky přestaly lákat a smířil se s tím, že na všechny své otázky nikdy nebude znát odpověď. Po nějaké době si našel nevěstu a měl s ní spoustu zvědavých pavoučků.

Pavouček

Malý pavouk Pokoutníček
navštívil můj pokojíček.
Pavučinu rychle soukal,
hladově se přitom koukal.

„Tenká vlákna, jemné sítě
dneska pevně upředu,
přileť, moucho, překvapím tě,
sháním něco k obědu!“

Za skříní si takto zpíval,
chudák ani neposnídal!
Neposnídal, neposvačil,
je to k vzteku, je mu k pláči.

U mě se mu nelíbí,
že tu mouchy nevidí.
A že máme mucholapky,
utek oknem do zahrádky!

Autorka: Kamila Urbanová

Ilustrátorka: Jelizaveta Stýskalová